

Druhá kapitola

Co přesně je spřízněná duše?

Fakta a představy

*Myslím, že se tvář celého světa změnila
Poté, co jsem poprvé uslyšela stopy tvé duše.*

Elizabeth Barrett Browning

Co pro vás znamená slovo *spřízněná duše*? Když lidem položíme tuto otázku, nejprve chvíli mlčí, a když odpovídají, jejich hlas zní jakoby hlouběji a tišeji.

„Někdo, kdo ví, co si myslíte, aniž byste vyslovil(a) jediné slovo.“

„Když jste s tímto člověkem, máte pocit, jako byste ho znal(a) odjakživa.“

„Mezi spřízněnými dušemi neexistují žádné zábrany.“

„Někdo, kdo vás prostě bere takového nebo takovou, jaký(á) jste.“

Lidé, kteří odpovídají, myslí většinou na vztah, který jako by trval celou věčnost a přesahoval jednotvárnost každodenního života; myslí na člověka, který nás dokáže přenést na bezpečné a chráněné místo, kde nejsme sami.

Mezi oběmi spřízněnými dušemi panuje pocit hlubokého vzájemného porozumění. Tato osoba, jak zpívá Eva Cassidy v jedné ze svých krásných písní, „tě zná nazpaměť“. Máme pocit, že nás s tím druhým pojí pouto, které nelze nijak vysvětlit. Že ten druhý vždy byl a je s námi, nikdy nás neopustí a bude naši osobnost ve všech směrech doplňovat. Jako naše druhá polovina? Znamená to, že život bez spřízněné duše je pouze poloviční a že musíme léta čekat na setkání s ní, než začneme žít skutečně naplno? Proč si vlastně představujeme, že taková osoba existuje? Je třeba přeformulovat to, jak chápeme výraz *spřízněná duše*.

Duševní dvojče, nebo spřízněná duše?

Velká většina z nás tu pravou osobu, s níž bychom žili šťastně až do smrti, nenajde, protože takový stav nemůže trvat věčně. Jen těžko budeme dál poznávat život v našich lidských schránkách, pokud budeme celý den jen sedět a zírat do očí toho druhého. Život šťastný až do smrti přijde později – poté, co nás naše vlastní zkušenosti vybrousí k dokonalosti; těmi, kteří nám pomohou této dokonalosti dosáhnout, jsou právě naše spřízněné duše. Pravděpodobně to však nebude procházka růžovým sadem. Mýtus o té pravé osobě a následném šťastném životu až do smrti je tak starý jako sama historie naší duše, a v lidských myslích proto došlo k záměně

mezi spřízněnou duší a *duševním dvojčetem* neboli *blíženeckým plamenem*. Díky tomu lidé mylně očekávají, že nás spřízněná duše naplní tak, jak to dokáže pouze dvojče naší duše. Hluboko uvnitř totiž toužíme po sjednocení s druhou bytostí; příčinou této touhy je vzpomínka na dobu, kdy jsme existovali v jednotě a dokonalé harmonii se svým duševním dvojčetem.

Minulosti duše jsme se již věnovali v první kapitole. Zkusme se do historie ještě jednou vrátit a zjistit, jakou roli v ní hrají duševní dvojčata. Vráťím se k prastarému čínskému symbolu jin a jang, abych se pokusila vysvětlit nevysvětlitelné. Pomocí tohoto symbolu může naše mysl porozumět pojetí, které je vskutku mimo naše chápání. Za prvé tento symbol obsahuje kruh, který je sám o sobě dalším prastarým symbolem znamenajícím naprostou jednotu a dokonalost. V čínském taoismu je tento kruh rozdělen vlnitou čarou na dva tvary (zde se nacházejí naše duševní dvojčata), které představují dvě opačné a doplňující se síly, jež řídí veškeré věci, bytosti, události i časové intervaly. Element jin působí negativně, pasivně a žensky a symbolizuje temnotu, Zemi, Měsíc, mokrost, vnímavost a přerušenu čáru v hexagramech, z nichž se skládá starověká věštba *I-ting*. Element jang naopak působí pozitivně, aktivně a mužsky a znázorňuje jasnost, oblohu, průnik, suchost a nepřerušenu čáru.

Oddělení těchto dvou polovin znamenalo začátek duality; v biblické mytologii je znázorněno Adamem a Evou, kteří ochutnali ovoce ze Stro-

mu poznání dobra a zla (dualita) a následkem toho byli vyhnáni z rajské zahrady. Ženy po staletí tížilo břemeno viny kvůli tomu, že Eva Adama společně s hadem (sexualita) k tomuto činu zlákala. Neměl snad svůj vlastní rozum? Byla to naše první zkušenost s dualitou, díky níž od té doby dělíme věci na pravé opaky. Přestože by se mohlo zdát, že existují vždy jen dva zcela oddělené úseky, není tomu tak; uprostřed tmavého elementu jin je světlý bod a uprostřed tmavého elementu jang naopak tmavý bod, což vyjadřuje jejich vzájemnou závislost. Jin a jang tedy nejsou pouhé protiklady; spíše jeden druhého neustále ovlivňují a každý v sobě nese část toho druhého.

Představte si nyní, že se tyto dvě poloviny kruhu rozdělily a vytvořily dvě samostatné energie, které jsou značně rozdílné (ale zároveň představující dokonalou rovnováhu a jednotu) a které se nyní chtějí stát jedinou bytostí, aby nejprve poznaly život a poté aby si toto poznání *uvědomily*. Každá polovina kruhu si hluboko uvnitř pamatuje na tu rovnováhu a jednotu, v níž celá cesta začala. Díky této *vzpomínce* na dávnou dobu, kdy jsme existovali v úplné a naprosté harmonii s tím *druhým*, jinem našeho jangu, nebo naopak, si zachováváme naději na opětovný návrat k úplnému spojení. Představa o tom druhém je po takové době odloučení sice mlhavá, nicméně v našich myslích stále *je*. A právě tuto naději na opětovné sjednocení s naším duševním dvojčtem (neboli druhou polovinou), kterou si v sobě od narození neseme, hledáme ve svých spřízněných duších.

V tomto případě se ale úplnými bytostmi nestaneme po spojení dvou polovin, ale jediné díky své vnitřní (nikoliv vnější) rovnováze. *Vnitřní* sňatek (neboli naše vnitřní spřízněná duše) je tím, co naše duše touží na tomto světě najít a co vede k naší celistvosti (nebo svatosti). A když se obě jednotlivé duše nakonec opět spojí, což je nevyhnutelná událost, vznikne spojení, které se nedá nijak popsat. Je ovšem jen málo pravděpodobné, že se tak stane na Zemi.

Marnotratná duše

Byl jednou jeden muž, který měl dva syny; jednoho dne jej ten mladší požádal o svůj podíl na otcově majetku. Během několika dní, co syn své dědictví dostal, opustil domov a rozprodal je. Získané peníze pak lehkovážně utrácel. Zanedlouho se ocitl na mizině a byl nucen se stát pasákem prasat, aby přežil. Vzpomínal na to, že sluhové jeho otce mají lepší život než on, a rozhodl se vrátit domů. Svému otci se přiznal, že si nezaslouží nazývat se jeho synem, a poprosil, aby jej otec přijal jako jednoho ze svých služebníků. Otec však syna oproti jeho očekávání přivítal s otevřenou náručí, nařídil svým sluhům, aby zabili vykrmené tele, a přinesli mladému muži pěkné oblečení a prsten. „Tento můj syn byl mrtev a znovu ožil. Byl ztracen a je zase nalezen.“

Není divu, že měl starší bratr k nadšení daleko. Byl to přece právě on, kdo zůstal věrný domovu, tvrdě pracoval, vždy svého otce podle

chl, a přitom se mu nikdy nedostalo takového pohoštění. Znamená to, že je špatné být zodpovědný? Nikoliv – myšlenka tohoto příběhu spočívá v tom, že se mladší syn vydá do světa a přijde o všechnen majetek (což můžeme přirovnat ke ztrátě svého vlastního Já), čímž získá svou identitu. Když se ocitne na dně, nalezne pokoru, díky které je pozdější opětné shledání s otcem hlubší a radostnější. Mladší syn – představující duši – zažil odloučení, a stal se tak jiným, lepším člověkem.

Jedině se svým duševním dvojčetem můžeme pocítit úplnost a jednotu; hledáme ji ve tvářích druhých. Touha po opětném sjednocení nás provází ve všech našich inkarnacích. Vždy hledáme svého manžela nebo manželku, milence nebo milenku; zamilujeme se – a většinou naše láska později ochabne, protože se nenaplní naše původní naděje či očekávání. Zamilovat se, to je jako dívat se na reklamu na nový film, který pak nikdy neuvidíme nebo který se nám nakonec nelíbí tak, jak jsme díky ukázkám čekali. Lidé se také trápí kvůli neopětované lásce, kdy něčí srdce sice reaguje na hlas srdce toho druhého, ale schází pocity lásky. Nic z toho, co jsme si dosud uvedli, nemá s duševními dvojčaty nic společného.

Proč o tomto tématu víme tak málo? Protože jsme se stejně jako marnotratný syn měli vydat do své osobní pustiny; neměli jsme v opětné sjednocení doufat, ale uskutečnit své vlastní. Úplnými se můžeme stát jediné daleko od bezpečí, jež nám poskytuje naše rodina duší.

Je to samotná cesta, která je tak důležitá. Možná bychom byli vedli své životy jinak, kdybychom byli o tomto nevyhnutelném opětném sjednocení věděli. Cílem vztahu je poznat, jaké jsou naše vlastní hranice.

Po celý život tedy hluboko uvnitř prahneme po druhé bytosti; toužíme po sjednocení, které uhasí bolest způsobenou odloučením a, ano, samotou. Do našich kolektivních duší se prolétávají končící věk železa (věk Káli) a energie úsvitu věku Vodnáře. Urazili jsme dlouhou cestu a na svou vlastní oduševnělost zcela zapomněli. Je nezbytně nutné, abychom získali zpět ten pocit jednoty, který jsme ztratili. Sjednocení se cítíme například tehdy, když smutníme nad událostmi, které se na světě staly, a posledních deset let pro nás obzvláště semklo. Po smrti princezny Diany dávali lidé otevřeně najevo své pocity; vraždy a únosy nevinných v nás dodnes vzbuzují hrůzu; události z 11. září šokovaly celý svět, o němž mnozí prohlásili, že už nikdy nebude jako dřív. A kolik lidí se zvedlo ze svých křesel, aby protestovali proti válce!

Musí to být tak velké a závažné události, které nás proberou ze spánku? Národní oslava, zklamání nad výsledkem Světového poháru nebo venkovské slavnosti – to vše lidi spojuje; lidé totiž hluboko uvnitř dychtí po pocitu jednoty, po pocitu, že někam patří. Mylně jsme se domnívali, že tuto sounáležitost pocítíme nejlépe tak, že budeme vyhledávat více a více pocitů sounáležitosti, ale protože naši dočasní hrdinové a ikony vyhasínají, sounáležitost jako by nikdy nebyla schopná vypl-

nit díru v naší bytosti. Jenže pokud svou *druhou polovinu* nalezneme ve svém duševním dvojčeti a věčné štěstí jediné v duchovních oblastech, co je potom naše spřízněná duše?

Spřízněná duše je...

Další bytost z vaší rodiny duší, s níž jste v silném spojení. Spoustu inkarnací jste prožili společně, a vaše pouto s touto bytostí je proto silnější než s ostatními členy rodiny duší. Toto spojení může být buď báječné, nebo neobyčejně náročné. Náročná spojení na vás mají takový účinek jako drátěnka na připečené zbytky v hrnci, zatímco ta báječná připomínají leštění překrásně jemnou utěrkou. Obě jsou stejně důležité. Pokud hrnec při vaření necháme příliš dlouho na sporáku, vznikne povlak, který zkalí lesk hrnce. Po kontaktu s drátěnkou se cítíme zranitelní, odhalení, vzdorující, bránící se, oklamání, bezmocní, rozhořčení, provinilí, zahanbení, zrazení, ponížení nebo bezcenní ale právě *skrz* tato okna vytvořená z negativních pocitů uvidíme pravé opaky těchto emocí. Než se ujmeme další inkarnace, sepíšeme s těmito členy rodiny duší a dalšími v naší komunitě smlouvu. Mezi našimi rodiči, sourozenci, dětmi a blízkými přáteli určitě nalezneme jednu nebo dvě spřízněné duše; u rodičů záleží na tom, jestli jsou hodní, zlí nebo nedůležité.

„Takové rodiče bych si byl *nevybral!* Proč bych si měl vybrat otce/matku, kteří mě týrali?“

S takovou skutečností je těžké se smířit, a navíc na tuto otázku neexistuje jen jedna správná odpověď. Pokud se někdo stal obětí zneužívání, je možné, že už nebude schopen (alespoň ne v tomto životě) odpustit, nebo dokonce zapomenout na to, co se stalo. Duše však žádá naši osobnost, abychom tuto zkušenost zúročili v další úrovni – abychom pochopili, že se nic neděje náhodně a že v žádném činu nevystupuje jedna duše, která má pravdu, a druhá, která se mylí.

Je pravděpodobné, že ten, který týrá, byl sám týrán. Týrání, které bylo otrěsným zážitkem a s nímž bylo nutné se v životě smířit, nabízí duši příležitost k obrovskému kroku vpřed v oblasti porozumění a příležitost odpustit někomu, kdo se zřejmě sám hluboce zabývá stejným tématem jako vaše skupina duší. Díky tomu možná týraná osoba promění svůj traumatický zážitek v dobrý skutek, jakým je například pomoc ostatním, kteří se nacházejí v podobné situaci. Je také pravděpodobné, že ten, který je v tomto životě týraný, sám v minulém životě týral, protože v jednotlivých inkarnacích je naším úkolem poznat dané téma ze všech úhlů.

Neradi přemýšlíme o tom, že jsme mohli být vrazi, zloději nebo zločinci, ale faktem zůstává, že jsme v některých ze svých mnoha duševních dramát možná hráli toho zlého. Když jsem se poprvé dozvěděla, že jsem v minulém životě byla mužem, který svým obětem vyřezával srdce, odmítla jsem si to připustit. Tento fakt jsem však nemohla popřít, protože se opravdu stal. Byla to živá zkušenost.

Důležitost spřízněných duší spočívá v tom, že nám umožňují růst, učit se a postoupit na vyšší úroveň vědomí, která leží mimo naše Já a naši osobnost. Víme, kdo jsme, kým můžeme být a že se nakonec můžeme stát někým úplně jiným. Nejsilnější spřízněné duše na nás nejvíce naléhají, a nutí nás tak překročit naše dosud poznané hranice bezpečí a strachu. Není to pro nás snadné, ale maratonový běžec také netrénuje tak, že sedí v křesle a sleduje televizi. Od svých spřízněných duší nemůžeme odejít a stejně tak nemůžeme ignorovat situace, které nám spřízněné duše svou přítomností v našich životech vytvoří. Pokud odmítáme lekci přijmout, dostaneme ji znovu, ale v jiné formě.

Spřízněné duše se v našich životech budou objevovat v různých podobách. Stejně jako mezi uklízeči existují i mezi spřízněnými dušemi jedinci, kteří působí v obtížných situacích i okrajových záležitostech. Spřízněné duše se s vámi v tomto životě budou setkávat, protože s vámi v duchovních oblastech uzavřely smlouvu a naučí vás novým zkušenostem. Důvody mohou být následující:

Spřízněné duše vám pomáhají zaměřit se na téma vaší rodiny duší.

Existuje mezi vámi nedořešená záležitost.

Něco jim dlužíte, nebo naopak něco dluží ony vám.

Svazují vás sliby a prokletí, takže je nutné sliby splnit a od prokletí se osvobodit.

Toužíte ukončit karmický cyklus oko za oko – zub za zub.

Se spřízněnou duší budete spojeni ladičkovým efektem, jemuž se budeme detailněji věnovat v šesté kapitole. Jinými slovy mezi vámi bude existovat vzájemná rezonance, která může být buď obzvláště nepříjemná, nebo naopak připomínat lásku na první pohled. Tato rezonance pak vytvoří spojení, díky němuž se budeme se svými spřízněnými dušemi neustále objevovat v různých situacích. Naše duše ví, čím je třeba se zabývat; za určitých okolností se tedy ocitneme na určitých místech s určitými lidmi a z těchto situací pak sama vyplynou nová ponaučení a zkušenosti. Naše vzájemné vazby jsou cvičištěm pro práci s duší. Kdybyste byl(a) mnichem, který se dobrovolně rozhodl pro osamělý život v jeskyni na vrcholku hory, příliš byste se nenaučil(a) o tom, jaké to je být duší ve fyzickém těle a jak s ostatními lidmi vycházet. Právě díky tomuto vzájemnému působení poznáváme svou vlastní povahu. Mnich nezjistí, jestli je sobecký, má problémy se sebeovládáním, nezklame něčí důvěru, cítí se ve světě bezpečně nebo jestli se jeho srdce odváží milovat druhého.

*Pouze ve vztahu poznáte sami sebe,
ne v odcizení, a už vůbec ne v osamocení.*

J. Krišnamurti